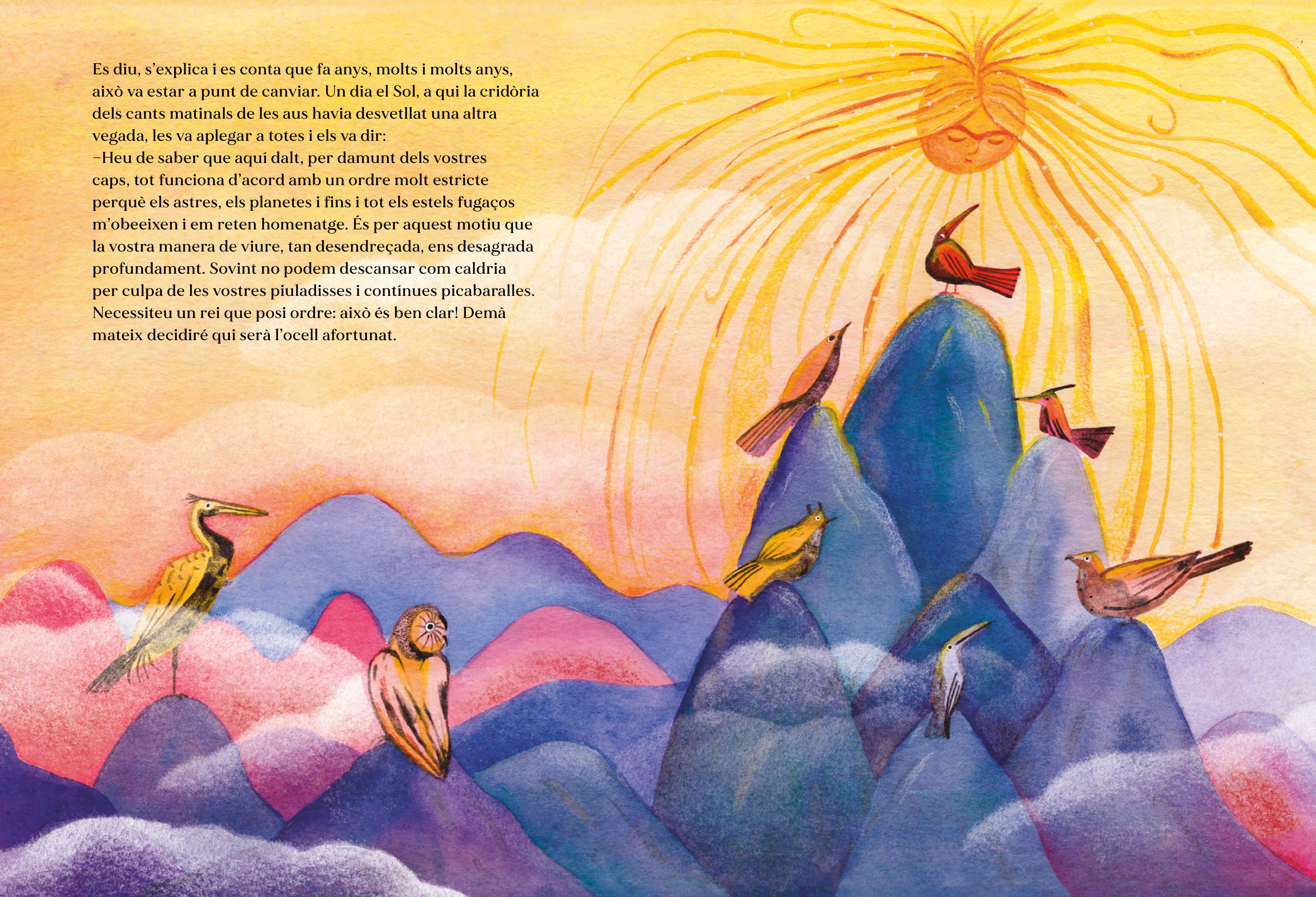

Com sap tothom, els ocells són els animals
més eixerits i lliures del món. Però... Ha
sigut sempre així?

Es diu, s'explica i es conta que fa anys, molts i molts anys, això va estar a punt de canviar. Un dia el Sol, a qui la cridòria dels cants matinals de les aus havia desvetllat una altra vegada, les va aplegar a totes i els va dir:

–Heu de saber que aquí dalt, per damunt dels vostres caps, tot funciona d'acord amb un ordre molt estricte perquè els astres, els planetes i fins i tot els estels fugaços m'obeeixen i em reten homenatge. És per aquest motiu que la vostra manera de viure, tan desendreçada, ens desagrada profundament. Sovint no podem descansar com caldria per culpa de les vostres piuladisses i contínues picabaralles. Necessiteu un rei que posi ordre: això és ben clar! Demà mateix decidiré qui serà l'ocell afortunat.

—I no ho podem decidir nosaltres? —va gosar dir un pardalet, just abans que un mussol se'l cruspís.

—Com ho penses fer? —va preguntar de seguida el corb, que es delia per ocupar aquell lloc.

—A l'alba aixecareu el vol. El que més se m'acosti, serà el vostre rei —va explicar l'astre groc.

—O reina —va reblar l'òliba, que anhelava governar sobre tots els seus congèneres més que cap altra cosa.

—D'acord! O reina —va concedir el Sol.